

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOLMU-BĂLĂUNȚESCU, MIHAELA
Gemelele : doi sori spre infinit / Mihaela
Holmu-Bălăunțescu. - Vaslui : Media Sind, 2020
ISBN 978-606-755-131-0

821.135.1

ISBN 978-606-755-131-0

Editura MEDIA SIND

Str. Donici, nr.2

Tel./fax: 0235 315008; 0723 359148

E-mail: sindmedia@yahoo.com

Mihaela Holmu-Bălăunțescu

GEMENELE
Doi sori spre infinit

Editura MEDIA SIND
VASLUI – 2020

Tânărul avocat Apostol lăsă în urmă atmosfera cosmopolitană a străzilor gălăgioase, a cărui farmec aparte i-o dădea însăși subtila prezență a vieții și intră în incinta centrului de detenție.

Se strecură sub zidurile înalte din cărămidă roșie, ce adăpostesc miile de povești nescrise ale sufletelor cărora le-au trecut pragul.

Multe din aceste ființe, își ispășesc pedeapsa bine meritată pentru faptele făcute, altele ajunse acolo printr-o conjunctură nefastă, aruncate la întâmplare de mâna nemiloasă a destinului.

O barieră între două lumi diferite și totuși atât de apropiate, despărțite prin acele porți grele din fier, ce stau stavilă între cei răi de aici și cei buni de afară. Sintagme ale existenței noastre de care ne lovim zi de zi, fără să ne dăm seama cât de mult ne corodează.

Era toamnă, anotimpul care prin culorile sale creează contraste dintre cele mai diferite și îndrăznețe, de la galbenul pal, la roșu aprins ce ard ca niște făclii, ultimele trăiri în așteptarea iernii geroase și nemiloase. Inspiră adânc, vrând să mențină în piept cât mai mult aer proaspăt, ce seamăna cu un parfum de tuberoze. Mai privi odată argintiul frunzelor de plop, pe care le călca ușor sub pașii săi, ca pe un covor pufos și moale și astfel încărcat energetic, intră în clădire. Cazul pe care îl instrumenta îi dădea multă bătaie de cap. Avocatul era băiat tânăr, dar un

profesionist în meseria aleasă. Persoana din fața sa stătea dreptă, avea privirea fixă, încât dacă pieptul nu i s-ar fi ridicat ușor și ritmic, scoțând o respirație caldă, ai fi crezut că te afli în fața unei statui frumos șlefuită.

Mâinile îi cădeau a lehamite într-o strângere ușoară a degetelor lungi și firave, ce ieșeau din poalele rochiei albastre. Nici nu s-a sinchisit să-i arunce măcar o privire.

Bărbatul din fața sa își așază cu meticulozitate foile unui dosar, pe care îl lăsa să cadă cu zgomot voit, vrând să o scoată din această letargie.

- Trebuie să mă lași să te ajut! răsună vocea lui blândă, rostogolindu-se de cei patru pereți învechiți, dar fără nici un ecou.

- Nu înțeleg! De ce nu vrei să cooperezi? De ce nu renunți la această barieră dintre noi? Ești atât de tânără!..., apoi făcu o pauză, vrând să stopeze ultimul cuvânt care îi scăpă slab, ...și de frumoasă! Doar tu și numai tu, poți da un astfel de curs vieții tale.

Femeia doar clipi din genele lungi și negre. Măsură încâperea ca și cum abia atunci realiza unde se afla, apoi privirea ei se opri peste zidul gros și gri, rămânând proptită acolo. O lumină palidă, răzbătea cu greu de undeva din tavanul înalt. Becul nu mai fusese de mult curățat și stătea agățat sub o pălărie imensă din tablă ieftină și zgrunțuroasă de culoare albă. De fapt era singura nuanță ce ieșea în contrast cu acea încâpere sinistă, mobilată cu două scaune vechi de lemn vopsite în verde și un birou masiv din care ronțăiau de mult moliile ca niște chiriași statornici. Obrazul ei alb și fin, îi dădea o strălucire diafană. I se întrezărea o gură mică ușor crispată, de sub

un năsuc cărn, dar cu o linie perfectă, încadrat între cei doi ochi de un verde intens, ca de smarald și care pentru câteva clipe, îți crea impresia că revin la viață, recăpătându-și strălucirea, ca apoi printr-o ușoară aplecare a capului, să se stingă din nou reluându-și starea inițială.

Nu încăpea nici o îndoială, avocatul Apostol nu va scoate nimic de la ea nici de această dată.

Ofta adânc și băgă foile una câte una în dosar. Simțea cum își pierde răbdarea, deși era o persoană destul de echilibrată.

- Încerc să te ajut, femeie! Nu mai sta ca o momâie. Pentru prima oară regreta acest cuvânt necontrolat. Se corectă repede.

- Iartă-mă!

Și continuă pe un ton mai slab. Aici, în dosar, se spune foarte clar că ești autoarea unei crime. Un om a fost găsit mort în preajma ta, cu o rană urâtă la cap, iar tu, dacă nu cooperezi, vei putrezi în acest loc, mulți ani de acum încolo.

-Hai să discutăm! Povestește-mi odată, pentru numele lui Dumnezeu, tot ce s-a întâmplat, poate găsim o portiță. V-ați luptat, te-a atacat, l-ai lovit sau a căzut singur.

Se așază încă o pauză lungă ...Chiar nu ai nimic de spus?

Apostol nu se mai confruntase cu un astfel de caz și tocmai această îndârjire a fetei de a nu vorbi îl făcea să nu renunțe la el.

Se ridică de pe scaun odată cu ea și o urmări a nu știu câta oară, cum se îndepărtează pe holul ce avea să o

ducă în celula ei mică. O vedea cum își târăște pașii la fel de lipsită de vlagă într-un marș mecanic nedefinit.

Respe Avea o statură medie, într-un corp perfect învăluit de un păr lung negru și lucios, care îi ieșea neglijent, revărsat în cascade rebele până către mijloc, de sub o eșarfă albă. Nu se despărțea niciodată de acest voal străveziu, purtându-l ca pe o ofrandă, din care răzbătea ușor un miros de parfum suav și cald predestinat doar ei.

Dosarul inculpatei conținea date personale, dar avocatul încă nu cunoștea vârsta reală a acestei femei pe care pe drept cuvânt o numise frumoasă.

Mara Dionise, așa era numită, născută în satul Moșna undeva prin Moldova, în anul 1973, căsătorită cu Tiberiu Lazăr. Este închisă pentru o crimă comisă cu premeditate.

Dosarul nu conținea mai nimic din viața sa personală, despre trecut, unde învățase, ce meserie avea, unde locuiește și mai ales ce o determinase să comită această crimă, iar de la ea nu poate să scoată nici o informație.

Plecă mai abătut decât intrase. Simți din nou atingerea frunzelor uscate sub picioarele sale, dar acum nu-l distrage nimic. Avea în față doar chipul acestei tinere și nu și-l putea alunga din gând.

*

Mara ajunsese în celula unde avea să-și petreacă mulți ani de aici în colo. Se așeza pe patul de metal fără nicio remușcare, părea atât de liniștită că nimic nu întrezărea că ar face-o să regrete cele întâmplate.

Viața pentru ea nu mai are nici un sens. În minte se derulau cu repeziciune secvențe din trăirile ei, gustase, din fericire, iubire, împlinire, dar toate se pierdură în neant ca firele de praf în calea furtunii.

Crescuse la casa de copii. Nu s-a plâns, și-a înfrânt de mult lacrimile, măcar trăia ca un om normal, față de mulți copii asemeni ei, care au rămas cu handicap pe viață.

Acele două mari clădiri vopsite în galben și împrejmuite de un gard de plasă împletită îi marcaseră toată existența.

Drumul scurt de la cantină până la dormitoarele internatului nu îi lăsa în minte nici o ghidușie, nimic aparte din copilăria unui copil normal. Îi răsunau și acum planșetele celor mici care erau obligați să stea în pat zi și noapte fără nici o mângâiere.

Visa și cu ochii deschiși pedagoga robustă ce îi înșirua într-o coloană lungă spre sălile de masă. Fetițele mergeau separate de băieței, iar atunci când drumurile li se intersectau se priveau speriați unii pe ceilalți.

La 15-16 ani purtau aceleași paltonașe roșii sau albastre pe care trebuiau să le însemne pentru a nu fi luate una de la alta.

Se vedea o fetiță cu ochii mari și rugători, ce se conturau într-un ten șters anemic. Își amintește de asemeni de codițele negre, care-i dădeau bătaie de cap pentru că nu accept ca cineva să i le taie sau să se apropie de podoaba ei capilară.

- Trebuie să o tundem! se auzea glasul ferm al educatoarei. Aici avem reguli stricte în acest sens.

- Las-o, te rog, în pace! completă femeia de la bucătărie, mătușa Rosa, care de fapt făcea mai toate treburile prin cămin, din lipsă de personal. Măcar cu atât să se aleagă și bietul copil. Hai, vino încoace la tușă.

Apoi o apucă cu o mână zdrăhoancă și mai abitir ca niciodată, o prindea ca un clește între picioarele voinici, ce ieșeau de sub o fustă înflorată, creață ca apoi să-i bage pieptănul cu o ușoară blândețe în părul moale și mătăsos, despărțindu-l printr-o cărare dreaptă, în două cosițe groase, ce sfârșeau legate în ață trasă la repezeală dintr-un prosop ieșit la întâmplare.

- Ptiu! mai scuipe femeia ca să nu o deoache. Că frumoasă te mai faci! După care se ridică greoaie, își șterse palmele de poalele fustei, iar o lacrimă licări în coada ochiului de mila copilei.

Așa trecură anii, fără că Mara să cunoască acea îmbrățișare de mamă, fără să aibă ocrotirea unui tata, fără să fie în sânul unei familii iubitoare.

În sufletul ei și-ar fi dorit enorm acest lucru. Tresărea doar la cuvântul mamă sau tata, spus de vreun copil în joaca lui pe stradă. Apoi răutățile colegilor de la școală, care mereu o tachinau pentru motivul că provine de la casă de copii. Toate acestea au întărit-o, făcând-o să se refugieze în cărți, învățând foarte bine. Așa, prin munca ei, lucrurile aveau să se mai așeze, devenind iubită și respectată mai apoi de cei din jur.

- Fata aceasta chiar are material bun în ea, spunea pedagoga Clara, unei colege la schimbarea dintre ture. Nici odraslele multor părinți cu stare nu o egalizau. Toată

ziua stă numai cu nasul în cărți. Niciodată nu ne-a făcut probleme.

- Ai dreptate, Clara, completă Matilda, au mai plecat copii minunați de la noi în familii bune, dar ea nu, parcă este un făcut.

- Ei, tu ești mai nouă pe aici. Fetița a fost cam bolnăvicioasă, nu ceva grav, dar când venea cineva să o vadă, vorba ta, era ghinion. Atunci tușea de mama focului sau era plină de pojar, chestii de astea de copii și domnii fugeau. Nimeni nu-și dorea un copil bolnăvicios în casă.

- Hei, nu a fost să fie și gata... Nervoasă, femeia scutură un pământ de marginea unui garduț metalic, lăsând să se prelingă ușor apa din el, picătură cu picătură, apoi plesnindu-și zgomotos palmele lovindu-le una de alta, continuă. Slavă domnului că a crescut mare și frumoasă. Acum poate să-și ia oricând zborul.

- Nu numai noi o îndrăgim. Și doamna directoare ține mult la ea! Mereu este cu ochii pe personal, ca nu cumva să pățească copila ceva.

-Așa se pare, dar gata cu bârfă, mai avem o mulțime de treburi de făcut.

Anii au trecut repede, dar soarta avea să fie mult mai dură cu această copilă. Într-una din zile este chemată tocmai la directoarea căminului. Mara parcă avea o presimțire rea. Toată dimineața fusese agitată, simțea că se sufocă. Urcă toate cele trei rânduri de scări tremurând. Își luă inimă în dinți, cum se spune și apăsa timid pe clanța ușii, făcând ca aceasta să se dea în lături printr-un scârțâit prelung, amplificându-i starea de neliniște.